

4 februarie – 10 februarie

Duhul Sfânt și trăirea unei vieți sfinte

Textul de memorat: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană, la venirea Domnului nostru Isus Hristos.” (1 Tesaloniceni 5:23)

Este ușor să cădem în plasa indiferenței față de sfințenia lui Dumnezeu și a insensibilității față de păcatul și răul din viața noastră pe care El ni le descoperă. Sfințenia este totuși una dintre temele principale ale Bibliei. A urmări sfințenia, a deveni iubitor și curat ca Isus ar trebui să fie o prioritate pentru fiecare creștin. Atitudinea de superioritate pe care o au unii preținși „sfînți” ne indignează, pe bună dreptate. Însă, totodată, uităm ce înseamnă să ai o viață sfântă și curată.

Dragostea lui Dumnezeu nu poate fi separată de sfințenia Sa. În absența sfințeniei, dragostea ar degenera în sentimentalism și, în absența iubirii, sfințenia s-ar transforma în inaccesibilitate și austeritate. Ambele însușiri, dragostea și sfințenia, formează temelia caracterului Său.

Duhul Sfânt este absolut indispensabil pentru aspirația noastră la sfințenie. Nu întâmplător este numit „Sfânt” și „Duhul sfințeniei” (Romani 1:4). Numele Său ne amintește că Dumnezeu este sfânt și că marea Sa dorință este să îi facă pe păcătoși sfinți ca El.

Săptămâna aceasta, vom studia mai îndeaproape ce înseamnă să fim sfinți și ce înseamnă să avem o viață sfântă.

Duminică, 5 februarie – Sfințenia lui Dumnezeu

1. Ce motive ne dă apostolul Petru pentru a trăi o viață sfântă? 1 Petru 1:14-16

Oamenilor le place să sublinieze iubirea lui Dumnezeu, nu sfințenia Lui. E adevărat că El este dragoste, însă, în Biblie, Numele Său este asociat cu sfințenia mai frecvent decât cu oricare alt atribut (Psalmii 89:18; Isaia 40:25; Ieremia 51:5; Ezechiel 39:7; Apocalipsa 4:8). Sfințenia înseamnă puritatea și desăvârșirea morală a naturii Sale. Înseamnă că El este cu desăvârșire bun și în El nu este nimic rău. Înseamnă că El este desăvârșit în toate celelalte atribute ale Sale. Dacă ar fi doar atotputernic, atotcunoscător și omniprezent, dar nu și sfânt în toate privințele, am avea motive să ne fie frică de El. Dar El este sfânt și avem toate motivele să-L iubim.

Puterea Sa este sfântă. Îndurarea Sa, înțelepciunea Sa și dragostea Sa sunt sfinte. În acest sens, sfințenia este cuvântul cel mai intim legat de Divinitate pentru că are de-a face cu însăși natura Sa. Negarea purității Sale este mai gravă probabil decât negarea existenței Sale, întrucât cea dintâi îl prezintă ca pe un Dumnezeu care nu poate fi iubit, detestabil chiar.

Dumnezeu este sfânt în sensul că El este separat de păcat și dedicat cu totul căutării binelui pe care îl întruchiează. Sfințenia denotă o calitate relațională, dar și una morală. Ea cuprinde separarea de păcat și dedicarea completă spre slava Domnului.

În Isaia 6:3 și Apocalipsa 4:8, Dumnezeu este numit „sfânt, sfânt, sfânt”. Când doreau să sublinieze un lucru important și să atragă atenția cititorilor, scriitorii biblici apelau la repetiție. Isus le-a atras atenția ascultătorilor Săi asupra unor declarații importante prin repetarea cuvântului „adevărat, adevărat” (Ioan 5:24; 6:47 etc.) sau prin repetarea numelui celui căruia i Se adresa, „Ierusalime, Ierusalime” (Matei 23:37) sau „Marto, Marto” (Luca 10:41). Dintre toate atributele lui Dumnezeu, numai sfințenia este repetată de trei ori la rând. Înțelegem de aici că sfințenia este atributul Său cel mai de seamă. Natura Sa este sfântă. El este curat și bun.

Cum te-ai simți dacă Dumnezeuul atotputernic și creator n-ar fi și sfânt și iubitor? De ce ar trebui să-I fii recunoscător?

Luni, 6 februarie – Sfințenia

„Cu cât te vei apropia mai mult de Isus, cu atât ți se va părea că ești mai păcătos, deoarece vederea ta spirituală va deveni mai clară, iar imperfecțiunile tale vor fi mai evidente într-un contrast distinct și total cu natura desăvârșită a lui Isus. Aceasta este dovada faptului că amăgirile lui Satana și-au pierdut puterea și că influența dătătoare de viață a Duhului lui Dumnezeu îți trezește conștiința.” - Ellen G. White, *Calea către Hristos*, ed. 2014, p. 80 (64-65)

2. Care este idealul lui Dumnezeu cu privire la caracterul fiecărui membru al bisericii Sale? Efeseni 1:4; 5:25-27; Evrei 12:14.

Sfințenia este un dar de la Dumnezeu și este o cerință a Sa. De aceea, ar trebui să ne rugăm pentru ea și să o manifestăm zilnic. Ea este rodul Duhului pe care îl aducem în viața noastră pe măsură ce umblăm, prin Duhul Sfânt, împreună cu Hristos în fiecare zi (Galateni 5:16,22,25). Pe scurt, sfințenia înseamnă *asemănare cu Hristos*. Înseamnă să-I aparții lui Isus, să asculți de El și să-I fii devotat, să fii tot mai asemenea chipului Său. Sfințenia, în sensul ei de bază, înseamnă separare, punere deoparte într-un scop special, pentru Dumnezeu. Ea exprimă totodată o calitate moral-spirituală intrinsecă și anume calitatea de a fi fără prihană și curat înaintea lui Dumnezeu. Aceste două aspecte trebuie păstrate împreună.

În Noul Testament, credincioșii sunt numiți sfinți în virtutea relației lor unice cu Isus, care îi pune deoparte pentru un scop special. Aceasta nu-i face desăvârșiți din punct de vedere etic, nici fără păcat, dar îi schimbă ca să poată trăi o viață curată și sfântă (în 1 Corinteni 1:2, Pavel îi numește sfinți pe credincioșii din Corint, deși nu erau fără păcat sau desăvârșiți). Credincioșii sunt îndemnați să urmărească sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul (Evrei 12:14). De la bun început, Dumnezeu îl acceptă total pe cel credincios, însă creșterea lui în sfințenie se întinde pe toată durata vieții și trebuie să aibă loc neîntrerupt pentru a fi transformat după chipul fără pată al Aceluia care ne-a mântuit..

Este vreo diferență între a fi sfânt și a urmări sfințenia? Care? De ce să mai urmărești sfințenia dacă îi aparții lui Dumnezeu și dacă ești deja acceptat înaintea Sa ca fiind sfânt în virtutea jertfei Domnului Isus pentru tine?

Marti, 7 februarie – Sfințiți prin Duhul Sfânt

3. Ce ne spun despre sfințire textele din 1 Corinteni 6:11; Tit 3:5 și Evrei 13:12?

Sfințirea noastră este adusă la îndeplinire în virtutea credinței (Evrei 11:6), prin puterea Duhului Sfânt (2 Tesaloniceni 2:13; 1 Petru 1:2). Isus realizează creșterea noastră în sfințenie pe toată durata vieții noastre, prin dezvoltarea virtuților cunoscute ca „roada Duhului”. Schimbarea noastră după chipul Său are loc „prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3:18).

4. Citește Galateni 5:16,17. Ce ne spune Pavel în aceste versete?

În fiecare credincios se dă o luptă. Cauza acestei tensiuni o constituie locuirea păcatului în noi (Romani 7:20). Apostolul era conștient de această luptă pentru că a declarat spre finalul vieții: „Eu nu cred că l-am apucat încă, dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Filipeni 3:13,14).

5. Citește Evrei 12:1,2. În ce constă lupta credinței?

Lupta pe care suntem chemați să o ducem constă în a ne uita țintă „la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre” (Evrei 12:2). Prea adesea, ne ațintim privirea spre propria persoană. Ne lăsăm distrași de biruințele și de înfrângerile noastre, în loc să privim la Dumnezeu, singurul care ne poate da biruința asupra păcatului. Când privim la Isus, cu ajutorul Duhului Sfânt, nu mai vrem să păcătuim și dăm la o parte orice piedică (Evrei 12:1). Când însă facem o obsesie din păcatele și metehnele noastre, privim la noi înșine. În situația aceasta, suntem

ușor de învins, deoarece ne descurajăm ușor. Dar, dacă privim la Isus, avem curaj și putem duce o viață de biruință.

Dacă te-ar întreba cineva: „Cum pot obține biruința asupra păcatului, care este promisă în Biblie?”, cum i-ai răspunde și de ce? Pregătește să împărtășești răspunsul în grupă.

Miercuri, 8 februarie – Etalonul sfințeniei este Legea lui Dumnezeu

Știm că Dumnezeu ne cere să păzim Legea Sa. Se ridică totuși o întrebare: De ce să mai păzim Legea dacă nu suntem mântuiți prin ea? Răspunsul îl găsim în noțiunea de sfințenie.

6. Cum spune Pavel că este Legea? Ce caracteristici ale lui Dumnezeu reflectă ea? Romani 7:12; 1 Timotei 1:8.

Legea este sfântă, dreaptă și bună. Dar aceste trei însușiri îi aparțin exclusiv lui Dumnezeu! Prin urmare, Legea este o expresie a caracterului Său.

A duce o viață plină de Duhul Sfânt înseamnă a trăi conform Legii lui Dumnezeu. Legea este etalonul neschimbător al sfințeniei Sale. Standardul înălțat de ea nu se schimbă niciodată, la fel cum Dumnezeu însuși nu Se schimbă. Isus a declarat că nu a venit să desființeze Legea, ci să o împlinească în fiecare aspect (Matei 5:17-19). Păzirea Legii nu înseamnă legalism, ci credincioșie. Legea nu ne mântuiește și nici nu poate să ne mântuiască. Ea nu este calea, ci indicatorul spre mântuire. Referindu-ne metaforic la ea, Legea este „încălțăminte” cu care umblă dragostea noastră. De aceea spunea Isus: „Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci” (Matei 24:12). Dragostea scade când Legea nu este apreciată.

7. De ce este dragostea împlinirea Legii? Romani 13:10; Matei 22:37-40.

Dacă etalonul sfințeniei este Legea, esența sfințeniei este dragostea. Dragostea este răspunsul față de acțiunile mântuitoare ale lui Dumnezeu și se manifestă prin credincioșie. Nu poți fi un bun ucenic al lui Isus dacă nu respecti Legea cu conștiințozitate și din iubire. Respectarea literei Legii este posibilă, dar manifestarea iubirii adevărate fără respectarea Legii este imposibilă. Cel care iubește în mod real își dorește să fie fidel. Dragostea nu desființează Legea. O împlinește.

În ce sens este Legea o expresie a iubirii lui Dumnezeu pentru noi? Ce relație există între iubire și ascultare?

Joi, 9 februarie – Idealul de sfințenie

8. Citește Psalmii 15:1,2; Efeseni 4:22-24 și 2 Timotei 2:21. Ce ne spun aceste texte despre sfințenie?

Sfințenia este condiția pentru a intra în părtășie cu Dumnezeu și pentru a deveni de folos. Este o zicală: „Semeni o faptă și culegi un obicei; semeni un obicei și vei culege un caracter.” Și am putea adăuga: „Caracterul determină destinul.” Singurul lucru pe care îl vom lua cu noi în cer este caracterul.

Dacă ne formăm obiceiuri noi și ne dezvoltăm caracterul nu înseamnă că obținem sfințirea prin eforturile personale, ci aceasta este calea pe care Duhul Sfânt ne conduce la sfințenie. Pentru viața noastră creștină, sunt importante mai ales obiceiurile care au legătură cu virtuțile biblice: răbdarea, dragostea, credincioșia, bunătatea, blândețea, facerea de bine și stăpânirea de sine.

Dacă inimile noastre sunt pline de Duhul Sfânt, vom fi activi pentru Dumnezeu. Dar prea adesea uităm că Dumnezeu este Cel care ne sfințește și va duce la bun sfârșit lucrarea începută în noi (Filipeni 1:6). Uneori suntem atât de ocupați cu lucrarea Domnului, încât uităm să ne mai bucurăm de timpul petrecut cu El în rugăciune. Când suntem prea ocupați ca să ne mai rugăm, suntem de fapt prea ocupați ca să fim creștini!

Poate că educația și succesul personal ne-au făcut atât de încrezători în noi înșine, încât considerăm că talentele și programele frumoase sunt meritul nostru și uităm că despărțiți de Hristos și fără Duhul Sfânt nu putem face nimic.

A fi activ în lucrarea lui Dumnezeu nu înseamnă a fi sfânt. Vor exista oameni care vor considera că au făcut lucruri mărețe pentru Domnul, dar, în realitate, nu L-au urmat – vezi Matei 7:22,23. Este o mare diferență între a fi chemat de Dumnezeu și a simți imboldul de a face ceva pentru El. Dacă nu ne luăm timp să ascultăm în liniște glasul Său, riscăm să ne ghidăm după imboldurile proprii, iar lucrarea noastră va fi lipsită de putere și nu va aduce pace și binecuvântare durabilă. Cea mai mare nevoie a noastră în ce privește sfințenia personală este să petrecem un timp de calitate cu Domnul, când să ascultăm glasul Său și să primim puteri noi din Cuvântul Său, sub călăuzirea Duhului Sfânt. În felul acesta, lucrarea noastră va dobândi credibilitate și va avea putere de convingere.

Vineri, 10 februarie – Un gând de încheiere

Pentru studiu suplimentar: Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, capitolul „Asemenea aluatului”.

Cum putem percepe noi sfințenia neștirbită a lui Dumnezeu în condițiile în care suntem căzuți și corupți de păcat? El este complet diferit de lumea noastră caracterizată de păcat și moarte. Dar iată lucrul cel mai uimitor: El ne oferă șansa de a deveni părtași la sfințenia Sa. În aceasta constă practic legământul pe care L-a făcut cu noi: „Vorbește întregii adunări a copiilor lui Israel și spune-le: «Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt, Eu, Domnul, Dumnezeul vostru»” (Leviticul 19:2). Sau cum se afirmă în cartea Evrei: „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou... Dar iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după acele zile, zice Domnul: Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu” (Evrei 8:8,10). În textele acestea, se face o asociere între sfințenie, legământ și Lege. Nu putem fi sfinți dacă nu ascultăm de Legea lui Dumnezeu și putem asculta de Legea Sa numai în măsura în care Duhul Sfânt ne scrie Legea în inimă și în minte. Ce mare privilegiu ne-a dat Domnul: „să ne facă părtași sfințeniei Lui” (Evrei 12:10)! Iar dovada că suntem părtași sfințeniei Lui este ascultarea de Legea Sa, ascultare motivată de iubire.

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Psalmii 88 - 94

1. La ce anume se referă psalmistul prin expresia „țara uitării”?
2. Cât timp dorea psalmistul să fie înveselit de Domnul?
3. În ce anume constă podoaba Casei Domnului?
4. Când simțea psalmistul că mângâierile Domnului îi înviorau sufletul?

Profeți și regi, capitolul 6

5. Ce se întâmplă și astăzi cu oricine se predă lucrării celui rău?